

Econòmicament, viu escanyat

El Centre Cultural de Llançà i la seva problemàtica

Arreu de casa nostra hi ha cents de coses, de fets, de situacions, que ningú, o pràcticament ningú, no coneix. I em sembla que una d'aquestes coses és, per exemple, el Centre Cultural de Llançà. Una entitat que, a nivell local, està portant a terme un ambiciós programa d'actuació.

Dies enrera, em vaig reunir amb la junta del Centre de Llançà i vàrem estar xerrant molta estona. Cal dir, però, que la meua primera idea era tractar el tema tan sols amb el president; però em va semblar més democràtic fer-ho amb tota la junta. Així, doncs, al costat meu, i tot voltant de la taula, hi tenia els senyors Lluís Albert, Josep Maria Salvatella, Joan Manuel Cañón, mossèn Josep Clavaguera i Joan Pacreu. Un cop ben informats del tema i la idea, els vaig preguntar:

—Què passa amb el Centre Cultural de Llançà?

—Totes les entitats —em respongueren— tenen problemes més o menys seriosos. La nostra, doncs, també en té. Econòmics i també dels altres, en el pla de col·laboracions, de treball... Tothom en fuig una mica, a vegades, de la feina, i sempre són tres o quatre que se'n porten tota la tasca. I dels altres, s'ha d'anar aprofitant el que es pot.

TOT FENT HISTÒRIA

—Abans de continuar endavant, hauríem de fer una parada i explicar quelcom. Què és o qui és el Centre Cultural de Llançà? És de suposar que el Centre va ser creat per a aplegar els joves i anar fent coses, amb ells, ací, a Llançà, oi?

El Centre va ser creat a l'any 50 per mossèn Josep Benet, amb la idea de moure al jovent envers la cultura i l'esport. La idea és clara. És, en principi, la d'una entitat, depenent de la Parròquia, que es dediqués a impulsar la cultura a la població, en tots els seus aspectes. Durant més de vint anys, s'han fet moltes coses. Des d'un principi, existeix l'equip de bàsquet (el Grifeu). Hi va haver durant un temps la revista "Miranda", un orfeó... Són coses que s'han fet, ha passat el seu cicle i han estat substituïdes per altres.

—Es pot dir que el Centre representa les ambicions del jovent del poble?

En fer aquesta pregunta, sorgiren diverses respostes:

—Sí és que no és així, almenys s'intenta.

—Home! N'acull una bona colla!

—El bàsquet mateix recull més d'un centenar de nois i noies.

—El teatre mou entre una cosa i altra més de cinquanta persones.

—I en el curset de sardanes, hi han participat més de cent vint joves.

CENTRE-PARRÒQUIA: UN CONTRACTE, UNA ENTESA?

—Bé. Ara ja ens hem conegut una mica —diguérem—. Parlem de problemes. Per exemple: l'economia...

—Aquest sí que és un problema greu! —exclamaren—. En la part econòmica, hem de partir de la base que tenim un local que ens el van regalar. Per la seva situació, veritablement val milions; però també ens consta molts bitllets per raó dels anys que té. És vell, i s'ha d'anar aguantant com es pot. Per altra banda, i per a agreujar més la cosa, en marxar mossèn Benet i fer la veritable junta, ens vam trobar amb uns crèdits que s'han d'anar pagant. I això, és clar, ens escanya de mala manera...

—Uns crèdits, en base de què?

Novament, sorgiren diverses respostes:

—Doncs, aquest crèdits es van fer quan es van trobar sense camp de bàsquet i es va haver de comprar un camp i fer-hi la pista.

—Diguem-ne per a obres generals del Centre.

—Sí; però sobretot per a la pista de "La Salanca". Per a cercar els diners necessaris, es va haver de fer una hipoteca sobre el local i ara s'ha d'anar fent altres obres relativament importants per a poder mantenir l'edifici en peu...

—Parlem en números —els vaig dir—. Aquests crèdits, quan representen?

—Doncs, cinquanta mil pessetes cada tres mesos.

El fet que el Centre, en un principi,

es trobés tan lligat amb l'Església, ha beneficiat o ha perjudicat la vostra economia?

—En temps de mossèn Benet, la parròquia va pagar moltes coses. Es pot dir que el Centre va dependre de tots els sants...

—O sigui, que sense la parròquia no s'hagués pogut fer el Centre, oi?

—Exacte.

—I ara, actualment, el Centre té una economia pròpia?

—Sí, sí, totalment. En marxar mossèn Benet, el primer que es va fer va ser separar les dues coses.

—Dins del Centre, cada secció té una economia pròpia?

—Aquest any s'ha començat una unificació tant de socis com de despeses. Abans, hi havia socis de cada secció i ara s'han fet socis únicament del Centre. En fer això, s'ha hagut d'unificar també l'economia general.

—Quina secció de l'entitat és la que rendeix més?

—Possiblement, la que rendeix més, rendint poc, és la del teatre. Cal tenir en compte que, si bé porta força entrades, també porta més despeses que cap altra secció.

—O sigui, que si el Centre i les seves seccions no són deficitàries, a què es degut que l'economia no rutlli?

—Bàsicament, als deutes. Sense això, i també mirant una mica la pessesta, creiem que ens en sortiríem força bé. Entre tots els socis paguem cada any unes dues-centes mil pessetes, que és exactament el que el Centre ha de pagar dels crèdits.

UNA SUGGERÈNCIA

Amb tot el que hem dit, crec que pot quedar força clar el que és el Centre Cultural de Llançà, així com les pretensions de la gent que el porta, que són, o haurien de ser, les pretensions de tot un poble.

El fet és que hi ha un centre, una gent que hi treballa (que són els menys) i una gent que gaudeix d'aquests esforços (que són els més). Jo, particularment, tan sols vull apuntar una idea: anivellem una mica els plats de la balança...?

Antoni Godoy i Tomàs